

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 257.

Anden Session.

69de Møde.

Lovsdagen den 18de Januar.

(Forsat.)

Tscherning (fortsat): Naar man nu svarer mig: den Gage, der hidtil har været tillagt disse Læger, har været beregnet paa, at de tillige skulde have privat Praxis, og, naar man altsaa har ansat et vist Antal Læger i en Garnison, saa er det ikke nok, om disse Læger, ved at anvende al deres Tid i militair Tjeneste, kunne opfylde deres Forpligtelser — nei, man maa spørge, om de ved Siden deraf kunne have Tid til privat Praxis, og derfor vil denne Maade være den middelsmaadige Maade, og dette Gagerings-system være det middelsmaadige Gagerings-system, ligesom i det Hæle taget det, at behandle militaire Læger som liggende fast, og ikke jævnlig skifte med dem i den Henseende, er farligt; thi derved ledes de ind paa en Bane, som ikke siden er nyttig, naar de skulde opfylde deres militaire Pligter. Altsaa, siger jeg, Systemet er vist rigtigt, jeg kan ikke see, at man har noget bedre. Forandring i de Enkeltes Gagering antager jeg nødvendig, men at komme her til en Afgjorelse af, hvor stort et Antal Læger, der skal være fast ansat ved Armeen, og hvor stort et Antal, vi derimod skulde have som Reservelæger, det siger jeg, skulde vi ikke afgjøre under en Finantslov (Hør!); der skulde vi ikke gaae ind paa en Udvidelse af Lægeetatens, der skulde vi blive indenfor de Summer, som hidtil have været anvendte; men vi skulde heller ikke indskrænke Ministeriet med Hensyn til de Mænd, der ere i Tjenesten, vi skulde give det Midlerne til at holde dem lønede og belønne dem for deres Tjeneste, og Udvalget har Intet foreslaaet, som gaaer ud paa en Indskrænkning i denne Henseende,

men, hvad det har foreslaaet, er i de første Fredsaar at forhindre Ministeriet, isald en stor Deel af disse Læger gaae af, som efter den planmæssige Anordning ere overflødige, fra at besætte disse Lægeposter; derved faae vi større Udfigt til at betale Pensionerne, og det er altsaa et reent finantsfælt Spørgsmaal. Alt, hvad man her idelig kommer tilbage paa, idet man taler om bestemte Organisationstanker, forkaster jeg; jeg har mine Organisationstanker, jeg veed, at de kunne udføres, men jeg siger ikke paa nogen Maade, at de skulde udføres, det falder mig aldrig ind, men jeg siger kun — og dertil kommer jeg stedse tilbage — lader os ikke blive saaledes overmandede, at, naar engang det finantsfælle Spørgsmaal absolut ligger for, vi da kun have at vælge imellem, enten ikke at have nogen Organisation, eller at maatte betale den over vore Kræfter; thi, opslide vi i Fredstid vore finantsfælle Kræfter, saa kunne vi ligesaa lidt føre Krig, som om vi ikke havde en Armees, sammensat af Folk og Materiel; der skal disse dobbelte Midler til, det skulde vi passe paa, og det skulde vi vel overveie. Vi maae aldrig glemme det. Der er blevet igjen bragt paa Bane det almindelige politiske Spørgsmaal. Man veed, at jeg for mit Vedkommende har afskiftet det, men, selv om vi vilde træde det nærmere under Dinene, selv om vi vilde sige: vi kunne ikke vide hvilke Forpligtelser der kunne komme til at paaligge vor Krigsminister med Hensyn til Organisationen i Holsteen, Noget, som jeg forkaster fra mig, fordi jeg ikke troer, han kan finde Mænd dertil, saa har han mellem de extraordinairt ansatte Officerer et meget rundeligt Antal, saa at han heller ikke er indskrænket i denne Retning. Men der er en Begrænsning, efter vor Mening, for den danske Armees, som staaer indenfor den finantsfælle Kredt, vi troe at kunne raade over, og som